

Ἡ γκαζόζα λεμονάδα, ἡ ὁποία ὅπως γνωρίζετε, ἐξέρχεται πάντοτε με ὀργὴν τινάσουσα ἀφροὺς θυμοῦ, τὸ αἰωνίως θυμωμένον αὐτὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον νομίζει κανεὶς ὅτι τὸ στενοχωρεῖ ἡ φιάλη καὶ ὅτι διὰ τοῦτο ὅταν εὕρισκῃ ἔξοδον τινάσσεται με λύσσαν, ἐχύθη εἰς τὸ ποτήρι με τὴν ἡρεμίαν καὶ τὴν γαλήνην ἀγιάσματος.

Ἀλλὰ καὶ οἱ καταδροχθίσαντες τὸ λουκοῦμι δὲν ἐδοκίμασαν ὀλιγωτέρως ἐκπλήξεις· ὑποθέτω ὅτι ἓνας τὸ μασσαῖ ἀκόμη.

Καὶ ἔτσι ἐπεράσαμε καὶ τὸ ἀπόγευμα.

Εἰς τὰς ὁκτὼ ἐπεβιδάσθημεν τοῦ «Τρομεροῦ» — τοῦ σκάφους δηλαδὴ, τὸ ὁποῖον παλαίει πρὸς τὴν γαλήνην...

Ὅταν ἐξήλθομεν σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς, ἐδόσαμεν ὅλοι τὰς χεῖρας καὶ ὥρکیσθημεν αἰωνίαν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.

Σεπτέμβριος, 1909.

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

Μ Υ Θ Ο Σ

Ὅλοι μέσα ᾽ς τὸ χωριὸ
ξέρουν τὴν κυρὰ Μαριῶ
καὶ τὴ μαύρη ὄρνιθά της·
Τακτικὰ αὐγὴ-αὐγὴ
πρὶν ἀκόμη ἥλιος βγῇ,
ἐγεννοῦσε τὰ αὐγά της.

✠

Κάθε μέρα καὶ αὐτό·
ὦ, νὰ εἶχα καὶ ἐγὼ
τῆς κυρὰ Μαριῶς τὴ χάρι!..
Ὅμως ἡ κυρὰ Μαριῶ
θέλει κάθε μέρα δύο·
δὸς του τὸ λοιπὸν κριθάρι.

Ἀλλὰ τάχα ὠφελεῖ
τὸ κριθάρι τὸ πολὺ;
Ἄν τὴν ὄρνιθα παχύνης,
τί θαρρεῖς, κυρὰ Μαριῶ;
τὰ αὐγά θὰ γίνουν δύο;
Μή... χωρὶς αὐγὸ θὰ μείνης.

✠

Ὅμως ἡ κυρὰ Μαριῶ
θέλει καὶ καλὰ τὰ δύο·
δὲν ἀκούει... τὴ δουλειά της...
καὶ τὴν ἔπαθε· πῶς; νά·
τώρα πλέον δὲν γεννᾷ
ἢ παχειὰ ὄρνιθά της.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ